

1. Jokin oli hullusti. Tuuli katkoi puita ja ilmanpyörteet villitsivät meren, loihtien esiin mitä kammottavimpia vesipatsaita. Aallot pieksivät syvyyksistä kohoavia rantakallioita jossakin Tyynen valtameren saaristossa. Ärhäkkä myrsky, kuinka tavattoman tavallista, Matias tuumi kyyhöttäen korsimajansa nurkassa, yrittäen pakottausta uneen. Korsimaja sijaitsi visusti pusikon kätöksessä, sisäsaaren suurimman kallion kupeessa. Ajatukset työntyivät kuitenkin itsepintaisina kotiseutunsa oudoksi linnuksi tituleeratun nuoren miehen tajuntaan. Takkuisen partansa kätköstä mies mutisi tyytymättömyyttään. Myrskyn luonne oli tavanomainen; se riehuisi aikansa ja väistyisi paremman sään tieltä. Kyyhöttäjän mielessä viivähti tuttu ajatus: toivottavasti kukaan ei olisi merellä hukkumassa. Jotakin tavatonta myrsky kuitenkin jätti jälkeensä... Itsepäinen myräkkä pauhasi oman aikansa ja saman teki Matiaksen mieli; se sammahti väistämättömän edessä. Tyyni hiljaisuus laskeutui kuin tyhjästä.

2. Muhkuraisten saaripahasten rikkoma aava lähiulappa oli tasaantunut tyytyväiseen tyyneyteen. Vesi liplatti seesteisellä piittaamattomuudella. Jälkeäkään ei ollut havaittavissa edellisöisestä hirmumyrskystä, ei ainakaan ensisilmäyksellä. Matias tiesi myrskyjen oikullisuuden ja aavisti, että vaivainen silmäys ei useimmiten kerro koko totuutta; se kertoo vain sen hetkisen totuuden. Myöhempi tutkinta tekee totuudesta aivan toisenlaisen, lähes poikkeuksetta. Lähinnä se merkitsi muutamaa kaljatölkkiä ja sekavan kirjavaa muovijätettä saaren eteläpoukaman sileällä hietikolla. Joskus harvoin muutakin. Matias oli toisenlainen, aivan omanlaisensa. Jos jotakin oli tutkittavana, sen hän myös otti tehtäväkseen. Kyse ei niinkään ollut itsepintaisesta analyttisestä vakavuudesta, vaan uteliaasta, kauniilla tavalla vinksahaneesta tutkimusasenteesta. Hän oli harmiton kaikille muille paitsi itselleen, mitä karrikoi surkuhupaisasti se tosiasia, että hän oli itse asiassa ainoa ihminen koko saaripahasella. Hän oli tutkinut saaren läpikotaisin ja tiesi sen varsin hyvin, muttei ollut asiasta moksiskaan. Silloin tällöin saaren ohitse pörrääviä, viimeisiään veteleviä löpösyöppöjä kalastajaveneitä ja turistipaatteja ei tarvinnut ottaa lukuun. Ne kaarsivatkin yleensä saaren kaukaa, rannan arvattavien matalikkojen ja arvatenkin kehojen kalavesien takia. Ainoastaan kerran oli jokin sekalainen maisemamatkajoukko pysähtynyt saaren koillisniemen edustalle ja pitänyt niemekkeessä eväs- ja jaloittelutaukonsa. Se ei ollut paljon se. Ajatus suuresta matkasta oli versonut Matiaksen päässä jo pienestä pitäen. Esikoulussa tai ala-asteella, hän ei muistanut tarkasti, pieni hiljainen räkänokka oli törmännyt variaatioon leikistä "Mitä ottaisit mukaan autiolle saarelle?". Sitä poika olikin miettinyt koko sen ja sitä seuraavan päivän, ja sitä seuraavan...

3. Matias lusikoi luhalla omaa lempisäilykettään rosoreunaisesta purkista. Suosikki vaihtui sulavasti sitä mukaa, minkä purkkilaadun sisällöstä oli kulunut kauimmin. Tuore ruoka oli kortilla, muttei hän siitä liiemmin piitannut, askeettisiin oloihin totuttuaan (saareissa kaikki olosuhteet korostuivat). Lisäksi hän oli itse halunnut juuri tätä, joten siinä ei paljoa auttanut muu kuin syödä aamiaisensa mukisematta. Täyttävän tuokion jälkeen oli aika tutkia myrskyn aikaansaannoksia. Matias nappasi mukaan tyylitellyn kaukoputkensa sekä leveä lierisen hamppuisen hellehattunsa, viskasi täyden juomaleilin olalleen ja lähti lampsimaan. Korsimajan vierustalle oli lennellyt useita katkenneita oksia ja muutama länsirinteen puista oli vääntynyt. Myös osa majan kattolehtisistä oli lennellyt yläpuolista rinnettä vasten. - Pahuus! Matias koukkasi takaisin, kiipesi varoen puutikkaat ylös ja korjasi katon. Onneksi sisälle ei ollut tihkunut normaalia enempää vettä, hän pohti asetellessaan lopuksi pari lisäpuuta kattolehvuston päälle. Nyt hän voisi jatkaa tutkimuksiaan. Merkeistä päätellen myrsky oli ollut keskivertoa kovempi, mutta kattavampi kuva muodostuisi vasta rantahietikolla. Korsimaja oli nimittäin tarkoin harkiten pystytetty saaren suojaisammalle puolelle, lounaiseen sisämaahan. Myrskyn iskeytyminen riippui suuresti tuulen suunnasta, joten rantaviivaa pitkin kaartamalla saisi paremman kuvan tilanteesta. Majassa oli

ilmiselvää Robinson Crusoe -henkisyyttä, mutta sen rakentamisessa oli vielä vähemmän sitä. Matias oli nimittäin ostanut rungon kehikon eräältä "Turvasataman" käsityöläiseltä. Luottoa toisten ammattitaitoon täytyi olla. Puretun rungon hän oli kuljettanut saarelle melomallaan lautalla ja tehnyt siihen tarvittavat lisäykset. Autenttisuudellakin oli rajansa, aivan kuten Matiaksen jääräpäisyydellä. Rantahietikolle tepastellessaan hän äimistyi. Aukeama, jolla hän seiso i oli suhteellisen ennallaan, mutta kauempana, noin puolen kilometrin päässä aikaisemmin sijainnut lounainen naapurisaari oli poissa. Hän ei erottanut saaresta jälkeäkään edes kaukoputkella. Myrskyn oli täytynyt saada tuo aikaan, Matias tuumi. Lounainen saareke oli ollut pikemminkin pieni merestä työntyvä hiekkasärkkä, jolle oli tosin kasvanut muutamia puita ja muuta aluskasvustoa. Tajuntaan juurtunut kuva lounaisesta naapurisaaresta oli kuitenkin poissa; totuus oli muuttunut. Vaikuttiko se suoranaisesti Matiaksen tilanteeseen? Ei, mutta pisti varmasti miettimään, mitä muuta öisen myrskyn jäljiltä vielä löytyisi. Saaret eivät katoile noin vain, hän aprikoi. Seisokeltuaan epämääräisen tovin paikoillaan, Matias havahtui toimettomuuteensa. Kaukoputki painui vikkellästi kasaan ja tiedusteluretki jatkui. Eteläinen lahdenpoukama olisi seuraavan vasemmalle kaartuvan niemekkeen takana. Niemekkeen kohdalla ranta kohosi aaltojen pieksämäksi vaaleaksi kallioksi. Matias alkoi kavuta tottuneesti sen laelle. Sieltä hän harppoi vielä muutaman askeleen tiheään rantapusikon halki, miettien josko poukamaan olisi rantautunut jotakin käyttökelpoista. Mikään ei olisi osannut valmistella häntä siihen mitä hän löytäisi, ei kerrassaan mikään.